

Πώς εμφανίστηκε το Άγιο Μύρο στην Παναγία Μαλεβή

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[π. Ιωάννης Σουρλίγγας](#)

Η θαυματουργός εικών, όπως εκ παραδόσεως γνωρίζομεν, είναι μία από τις εβδομήκοντα εικόνες που εξωγράφησε ο ευαγγελιστής Λουκάς. Την εικόνα αυτή την έφεραν μαζί τους οι κάτοικοι του Αγίου Όρους που ήρθαν και εκατοίκησαν εδώ στην Κυνουρία. Ο ερχομός των εδώ αναφέρεται εις το 28ον κεφάλαιον του Τυπικού του Τσιμισκή το έτος 971.

Η εικόνα ήταν στο πρώτο Μοναστήρι εκεί ψηλά στους Κανάλους. Μετά το τραγικό τέλος των μοναχών που απέθαναν από το πολύ κρύο και την ένταση του αέρα, η εικόνα έφυγε μόνη της και ήρθε εις την θέσιν που είναι σήμερα.

Εκεί υπήρχαν πολλά βάτα. Η εικόνα έκατσε μέσα στα βάτα και δίπλα της έκαιγε ένα καντήλι. Τι καντήλι ήταν αυτό; Ήταν καντήλι θεϊκό που εφώτιζε τη νύχτα τη θέση που ήταν η εικόνα. Τρεις φορές πήραν την εικόνα και την πήγαν στην θέση της στους Κανάλους και πάλι έφευγε και πήγαινε πάλι μέσα στα βάτα με το θεϊκό φως να την φωτίζει.

Οι πατέρες τότε απεφάσισαν να κτίσουν το Μοναστήρι στη σημερινή του θέση και ετοποθέτησαν την εικόνα στη θέση που η ίδια είχε διαλέξει. Το μοναστήρι εκτίσθη το έτος 1116. Το ασημένιο δε επικάλυμμα της εικόνας χρονολογείται το έτος 1362 όπως αναγράφεται επί της θαυματουργού εικόνας.

Εκείνο το οποίο έχει βαθύτατα συγκινήσει την ψυχή μου και με έχει κυριολεκτικά ταραχή είναι το ουράνιον, το θείον Μύρο, το υπερκόσμιον τούτο Μύρο το οποίο αναβλύζει εκ της θαυματουργού ταύτης εικόνας. Πόσοι και πόσοι αλήθεια δεν ηθέλησαν να εξετάσουν και να βρουν την σύνθεσίν του στο τέλος έμειναν άφωνοι και κατησχημένοι διότι όσες προσπάθειες και αν έκαμαν έμειναν άπρακτοι.

Το Μύρον τούτο δεν έχει όμοιον του επί της γης. Το Μύρον αυτό δεν ομοιάζει με το Μύρον το οποίον αναβλύζουν διάφοροι Άγιοι. Είναι πρωτοφανές Μύρον το οποίον ο γλυκός μας Ιησούς εχάρισε ως πολυτιμώτατον δώρον εις την Αειπάρθενον Μητέρα Του.

Και ακούσατε πώς ενεφανίσθη. Το 1964 πριν ακόμα τρέξη το Άγιον Μύρον στην εικόνα της Θεοτόκου 20 ημέρας ευωδίαζε εξαίσια και υπερβολικά σε όλο το Μοναστήρι. Η εικόνα ευωδίαζε αλλά στην αρχή δεν καταλάβαμε ότι πρόκειται περί θαύματος και η μία ερωτούσε την άλλη «ερίξατε αρώματα στις εικόνες;». αλλά καμμιά δεν ήξερε τίποτα. Ερωτήσαμε και τον Πατέρα Στυλιανό «τι σας μυρίζει Πάτερ;» «Τι μου μυρίζει: τα αρώματα που έχετε βάλει». «Πάτερ -είπαμε- δεν εβάλαμε τίποτα».

Ο Δημήτριος Καλίτσης που είχε έρθη από τον Άγιο Πέτρο μας είπε «η Παναγία μυρίζει». Η ευωδία συνεχιζόταν ήταν τόσο δυνατή που ήμουν ένα βράδυ έξω στην ταράτσα που είπα, «Παναγία μου τι είναι αυτό το πράγμα θά ανοίξη κανένα ποτάμι να μας πνίξη». Την Παρασκευή των τελευταίων Χαιρετισμών 17 Απριλίου 1964 είχαν έρθει και προσκυνηταί για την Αγρυπνία. Ενεφανίσθησαν οι πρώτες σταγόνες. Η αδελφή Θεονύμφη τις είδε πρώτη, έτρεξαν και οι Προσκυνηταί και τις είδαν.

Την Κυριακή Ε' των νηστειών μετά τον εσπερινό ήρθε η αδελφή Θεοδούλη κάπως ταραγμένη και εκάθησε σε μια πολυθρόνα στο χειμωνιάτικο και είπε «αδελφή Μαριάμ για πήγαινε στην εκκλησία στην Παναγία, κάπως σαν οφθαλμαπάτη μου φάνηκε, να δης τι είναι».

Εγώ δεν είχα πάει στον Εσπερινό λόγω υπηρεσίας. Ετρέξαμε στην εκκλησία, εγώ επήρα μια λαμπάδα και κύταγα την εικόνα και είδα την Παναγία να ανοιγοκλείνη το στόμα της και να τρέχη όπως τρέχει η βρύση μπουρπούλας. Όταν άνοιγε το στόμα της έτρεχε προς τα επάνω πολύ όπως τρέχει η βρύση και όταν έκλεινε το στόμα της εκοβόταν. Και όταν ξανάνοιγε το στόμα της έτρεχε πάλι σαν βρύση αλλά προς τα επάνω. Και το χρώμα του νερού ετρύπαγε το τζάμι σαν να μην ήτανε τίποτα και έτρεχε κάτω. Το προσκυνητάρι είχε γεμίση αλλά έξω από το τζάμι που έτρεχε ήταν το χρώμα σαν γάλα.

Εταραχθήκαμε, εφοβηθήκαμε και είπαμε τι είναι αυτό το πράγμα, και δεν κοιμηθήκαμε τη βραδυά εκείνη. Την Δευτέρα το πρωί ήρθε ο Παναγιώτης Κολοβός Αγροφύλακας από τον Άγιο Πέτρο. Επήγε να προσκυνήσει την Παναγία και ήρθε και μας είπε πως η Παναγία έχει σταγόνες έξω από το τζάμι. Επήγαμε οι αδελφές και είδαμε μερικές σταγόνες απ' έξω από το τζάμι και το χρώμα ήταν το χρώμα του

ουρανού, γαλάζιο, αλλά η ευωδία μία ευωδία ήταν πολύ δυνατή.

Το απόγευμα ήρθε και η γερόντισσα Παρθενία που έλειπε και της διηγηθήκαμε τι είδαμε και έμεινε έκπληκτη, δεν ήξερε τι να μας πη. Τι ήταν αυτό το θαύμα; Διότι στα θαύματα της Παναγίας που έχουμε διαβάσει παρόμοιο θαύμα δεν είχαμε δει.

Την άλλη ημέρα πάλι έτρεξε η εικόνα μερικές σταγόνες που τις εβλέπαμε που έρχονταν από μέσα προς τα έξω. Δεν τις εμπόδιζε το τζάμι και έτρεχαν κάτω στο προσκυνητάρι. Το χρώμα ήταν σαν το κατακάθαρο διαμάντι και η ευωδία μία. Την άλλη μέρα την Τετάρτη αρχίζει συνέχεια να τρέχει κατά διαστήματα πολλές φορές την ημέρα. Το χρώμα ήταν σαν την χρυσή τη λίρα κίτρινο όπως είναι σήμερα κίτρινο σαν λάδι, έτρεχε πολλές φορές και πολύ τόσο που εβάλαμε σε ένα φιαλίδιο μέχρι μισό, το εσφραγίσαμε και την άλλη μέρα δεν είχε τίποτα το φιαλίδιο.

Στο πρωτοφανές τούτο θαύμα ετρομοκρατηθήκαμε και εκλαίγαμε. Δεν ηξέραμε τι σημείον ήταν αυτό και τι έννοια είχε; Καλό θα ήταν; Καταστροφή; τι να λέγαμε. Η έκτη εβδομάς των Νηστειών η εβδομάς των Βαΐων ήταν για εμάς ημέρες θρήνων και κλαυθμών.

Μιά ημέρα εκτυπάγαμε τις καμπάνες όλη την ημέρα αλλά κανείς δεν ήρθε. Τις άκουγαν τις καμπάνες όπως μας είπαν αργότερα αλλά δεν ήρθαν. Είμαστε μόνες.

Ειδοποιήσαμε την Μητρόπολη ήρθαν οι Ιερείς της Μητροπόλεως, έβγαλαν την εικόνα από το Προσκυνητάρι, την εσκούπησαν, την επιθεώρησαν και πληροφορήθηκαν οι ίδιοι με τα μάτια τους το θαύμα της Παναγίας. Ήρθε η αστυνομία, ήρθε κόσμος, άρχισαν από τα χωριά να έρχονται κούρσες, μοτοσυκλέτες, άλλοι με ζώα, άλλοι πεζοί και προσκυνούσαν την Παναγία.

Η αστυνομία έβγαλε τον κόσμο έξω, έμεινε μόνη, έκλεισαν την εκκλησία, εμείς δεν είδαμε τι έκαναν, ο ίδιος ο αστυνόμος μας επληροφόρησε ότι όταν την εσκούπισε την εικόνα του πέταξε η Παναγία το Μύρο στο πρόσωπό του και είπε «πιστεύω Παναγία μου». Εμύρισαν οι εικόνες, εμύρισαν τα στασίδια, ολόκληρη η εκκλησία, ολόκληρο το Μοναστήρι. Τα αυτοκίνητα που έπαιρναν Άγιο Μύρο, ο κόσμος όλος

ευωδίασε που έπαιρνε το Μύρο που τους δίνανε με βαμβάκι.

Η ευωδία έφθανε ως το δρόμο κάτω, πολύ δυνατή ευωδία. Ο τρόπος που έτρεχε η εικόνα πρώτα ήταν κατακάθαρο το τζάμι, συνέφιαζε μέσα από το τζάμι. Το βλέπαμε εγινόταν ύστερα σταγόνες μεγάλες, επέρναγε το τζάμι σαν να μην ήταν το τζάμι τίποτα και έτρεχε έξω. Έτρεχε κάτω στο προσκυνητάρι και πολλές φορές την ημέρα έφτανε κάτω στο δάπεδο και το εμαζεύαμε στα βαμβάκια και το έπαιρνε ο κόσμος. Ήταν μεγάλη η συγκίνησής μας, διαβάζαμε συνέχεια Χαιρετισμούς της Παναγίας και Παρακλήσεις. Ήρθε η Μεγάλη Εβδομάδα και εδιαβάζαμε Χαιρετισμούς. Ελέγαμε «δεν χαιρετίζουν την Παναγία Μεγάλη Εβδομάδα» αλλά τόση μεγάλη ήταν η συγκίνησής μας που εδιαβάζαμε όλη την Μεγάλη Εβδομάδα. Έτρεχε η εικόνα κατά διαστήματα πολλές φορές την ημέρα. Το Άγιον Πάσχα εσταμάτησε να τρέχει. Την διακαινήσιμο εβδομάδα δεν έτρεχε, άρχισε και πάλι την εβδομάδα του Θωμά κατά τον ίδιο τρόπο.

Χρώματα μας άλλαζε τέσσερα, όπως είπα προηγουμένως, χρώμα σαν γάλα, χρώμα γαλάζιο, χρώμα σαν διαμάντι και το χρώμα το κίτρινο που έμεινε σταθερό, δεν ξανάλλαξε. Μια φορά είδα εγώ -έμεινα έως τα μεσάνυχτα στην Παναγία- εβγήκε μέσα από την εικόνα μια σταγόνα μεγάλη σαν αίμα κόκκινη και επέρασε το τζάμι σαν να μην ήταν τίποτα και εβγήκε απέξω, έμεινε εκεί, δεν την πείραξα το πρωί εσηκώθηκα πιο πρώτα από τις αδελφές, επήγα στην εκκλησία η σταγόνα απέξω στην εικόνα ήταν ξερή.

Μετά την Ακολουθία την εξύσαμε και εβγήκε ξερή σαν αίμα αλλά η ευωδία πάντα ίδια. Όταν έτρεχε η εικόνα έως κάτω στο δάπεδο πολλές φορές μου ερχόταν σαν ξίφος και μου έσκιζε τα μέσα μου. Έτρεχα και πήγαινα και προσκυνούσα την Παναγία τότε όπου και αν ευρισκόμουν αλλιώς δεν μπορούσα. Το Μύρο το μαζεύαμε από το έδαφος. Άλλοτε η ευωδία του Μύρου ερχόταν με άλλον τρόπο, ερχόταν κύματα-κύματα, το αισθανόσουν ότι δεν ήταν κάτι το φυσικό. Μια άλλη μυρωδιά φυσική είτε αρώματα ή ότι άλλο μυρίζει σταματά.

Αυτή η ευωδία του Μύρου της Παναγίας δεν ήταν σαν και αυτές, δεν την εμποδίζαν τα ντουβάρια να έβγη έξω είτε έξω να έρθη μέσα. Όπως ο Κύριος δεν τον εμποδισαν οι σφραγίδες και ο λίθος του μνήματος. Το ίδιο δεν εμποδισε την ευωδία και το Μύρο να έλθη από έξω προς τα μέσα ούτε από την εικόνα που την βλέπαμε που έβγαινε το Μύρο δεν το εμποδισε το τζάμι και ο τρόπος της ευωδίας του Μύρου δεν ήταν φυσική ερχόταν κύματα-κύματα για να μην αφήση την παραμικρή αμφιβολία και στον πιο άπιστο.

Ασυγκίνητος δεν έμεινε κανείς, προσευχές και δεήσεις και ικεσίες και δάκρυα στην Παναγία σχεδόν όλοι οι προσκυνηταί, όλος ο κόσμος.

Τοποτηρητής ήταν ο Χρυσόστομος Ναυπλίου μετά τον θάνατον του Δεσπότη Γερμανού Ρουμπάνη. Λίγο εκάθησε τοποτηρητής ο Δεσπότης Ναυπλίου και ήρθε τοποτηρητής ο Δεσπότης Σπάρτης Κυπριανός.

Ήλθε εδώ στη Μονή μας, επιθεώρησε την εικόνα, επληροφορήθη ο ίδιος το θαύμα και είπε «ευλογημένον το όνομα της Θεοτόκου. Το θαύμα της Θεοτόκου να διαδίδεται». Αστυνομικοί και Χημικοί σπεύδουν να διαπιστώσουν την προέλευσιν του Αγίου Μύρου.

Το 1969 ήρθε ο ανώτατος διοικητής χωροφυλακής Τριπόλεως με τον διοικητή του Άστρους, επιθεώρησαν την εικόνα και όπως είπε στους Αγιοπετρίτες ο διοικητής ότι ουδεμία νοθεία υπάρχει δεν ήταν και αυτός θεοφοβούμενος προηγουμένως αλλά όταν είδε ο ίδιος το θαύμα με τα δικά του μάτια είπε: «Μεγάλος Θεός υπάρχει».

Και ένας Χημικός Τριπόλεως επήρε να κάμη χημική ανάλυση στο Μύρο της Παναγίας είδε θαυματουργική δύναμη δεν είδε τίποτα το φυσικό ανεβόησε «Μέγας Θεός υπάρχει».

Το Μύρον της Παναγίας λίγα χρόνια ήταν κατ' αυτόν τον τρόπον όπως είπα

παραπάνω. Όπως ήταν κατακάθαρο το τζάμι εσυνέφιαζε μέσα από το τζάμι εγινόταν σταγόνες μεγάλες και έβγαινε από το τζάμι, το ετρύπαγε, το βλέπαμε που έβγαινε και έτρεχε κάτω. Το μαζεύαμε με βαμβάκια και το δίναμε για ευλογία στον κόσμο ύστερα από λίγα χρόνια έγινε ένας μεγάλος σεισμός και από τότε τρέχει διαρκώς το τζάμι, είναι διαρκώς βρεμένο, δεν στεγνώνει, το σκουπίζουμε και σε λίγες ώρες πάλι γεμίζει.

Το θαύμα της Παναγίας δεν ήταν διαδεδομένο πολύ μακριά. Η περιοχή γύρω το εγνώριζε και λίγο μακρύτερα. Ύστερα από 6 χρόνια ήλθε ο Δημήτριος Παναγόπουλος το 1970, Ιούλιον μήνα από τας Αθήνας άνθρωπος ευσεβής και κήρυξ του θείου λόγου. Ο πολύς κόσμος τον γνωρίζε από τα κηρύγματά του και από την σεμνότητα του βίου του.

Αυτός ο κήρυξ του Θείου λόγου διέδωσε το θαύμα της Θεοτόκου σε ολόκληρο τον κόσμο σε φυλλάδιον που εκδίδει μία φορά το μήνα «Αγία Μαρίνα». Αρχίζουν πλέον να έρχονται προσκυνηταί από την πρωτεύουσα, από ολόκληρη την Ελλάδα και από το εξωτερικό και όσοι δεν μπορούν να έλθουν μας στέλνουν γράμματα και ζητούν το Άγιον Μύρο της Παναγίας. Το Άγιον Μύρο θαυματουργεί, πολλοί ασθενείς θεραπεύονται.

Πηγή: Ανυσία Μοναχή, Ιερά Μονή Παναγίας Μαλεβής, Ιστορία, Θαύματα και Ύμνοι, Βιβλίον Πέμπτον.

<http://bitly.com/2bC78ze>